

Az én történetem

írta Nagy Brigitta

Sokat gondolkodtam, hogy miről is írhatnék. Szinte az összes műfajt kipróbáltam, aztán végül rájöttem, hogy igazából szinte semmit sem ismerek jobban magamnál. Éppen ezért én azt próbálom megfogalmazni, hogy rám miként hatott a film.

Azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom, hogy egészen aprócska gyermek voltam, amikor először láttam a sorozatot. Körülbelül egy idős lehettem a főszereplő Saraval. Teljesen lenyűgözött talpraesettségével, tehetségével, és azzal, hogy bármihez fogott mindig sikerrel hajtotta végre.

Nagyon szerettem volna a helyében lenni, bár édesanyámat és édesapámat sosem cseréltem volna le az általam akkoriban szörnyen szigorúnak ítélt Hetty néniére.

Az is elvárásolt, hogy a gyerekek a szigeten bármerre elcsatangolhattak, így csodálatos kalandokba keveredhettek. Én is szerettem volna velük futkározni a virágos mezőkön, erdőkben vagy akár a tengerparton.

Magával ragadott a korszellem is. A ruhát, a kalapok, a frizurák. A házakat, virágoskertjeiket, az aprócska léckerítéseket csodálattal néztem, hiszen mindebből a békesség és biztonság, az otthon melege sugárzott.

Eltelt pár év, én is öregedtem, nagyobb lettem, más szemszögből néztem a világot.

Kamaszkorban az embernek sok mindéről megváltozik a véleménye, azokról is, amiket addig értéknek tartott. Nem értettem, hogy miért is tartottam olyan érdekesnek ezt a filmet. Sarat egy cserfes kislánynak tartottam, és talán jó pár részt ki is hagytam. Majd mikor újra láttam rettentően megtetszett Felicity alakja. Ő volt az a bizonyos lány, aki kamasz léteére elköveti az összes lehetséges bolondságot, átesik a felnőtté válás buktatóin. Úgy érzem vele együtt kezdtem én is felnőni, megkomolyodni. Én is megtaláltam az első szerelmet, ahogyan ő is. Választások sora elé kerültem, nem tudtam, mit tegyek. Végül én is elhagytam a megszokott, békés családi környezetet, és nekiláttam a nagyvilágnak, új iskolát kezdtem. Elvesztettem első, életem nagy szerelmét. Azt hiszem Felicityt életem végéig csodálni fogom, azért mert talpra tudott állni egy hatalmas trauma után. Persze sokan álltak mellette, és segítettek, de nekem mégsem sikerült.

Persze a végén minden jóra fordult, mert Felicity nem adta föl, és harcolt Gus-ért, de ez nekem mégsem sikerült. Talán ez a pont, ahol Felicity és az én utam elvált.

Azt hiszem két évvel ezelőtt újra láttam a sorozatot. Egy részt sem hagytam ki. Én is bölcsebb, tapasztaltabb lettem. Örömmel követtem végig a sorozatot. És a sorozat vége felé rájöttem, hogy ki is számomra a követendő példa. És ez a valaki Miss Hetty King. A King család legidősebb tagja, akire mindenki felnéz. Mint említettem, kiskoromban féltem tőle szigorúsága miatt, majd aztán mérges voltam rá, a fejlődés meggátlójának tartottam, aki csak fékezi a fiatalokat.

Napjainkban rájöttem, hogy ő az az ideál, amit én is el szeretnék érni. Tiszteletparancsoló, rendkívül okos, határozott egyéniség, aki munkájával segíti az emberek életét. Persze nem szeretnék a tanári pályára lépni, de szeretnék úgy élni, mint ő. Szeretnék délutánonként a tengerparton sétálni, és megcsodálni a lemenő nap utolsó halvány sugarait. Azután félhomályban hazabotorkálni édes ki otthonom melegébe, és fölidézni a kellemes emlékeket.

Nem tudom, hogy tíz vagy akár húsz, harminc év múlva mit fogok gondolni a sorozatról. De mindenesetre a Váratlan utazás olyan értékeket tett elém az elmúlt években, melyeket szerintem életem végéig követni fogok.